

Ο ΘΕΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ

("Έργον του Φλάμιαν).

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE JOKA'

.....: ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΛΗΣΤΑΣ... ..

(Ούγγρικόν Διήγημα)

Συμβαίνει συχνά οι τρομεροί ληστές που ζούνε στα δάση και στις σπηλιές των βουνών, να έχουν ευγενικά αισθήματα. 'Ο σκοπός τους είναι πολλές φορές αλτρουϊστικός. Ληστεύουν τους πλουσίους και μοιράζουν τα λάφυρα στους φτωχούς. 'Ένας απ' αυτούς λοιπόν τους ληστές ήταν κι' ο φοβερός Φεζέτε Ζότσι, που τ'ονόμα του τ'ό ξησε δηλ ή Ούγγαρια.

"Ένα βράδυ είχε πάει στο ύπαιθρο μέγαρό της να εποικεφθώ τη Στεφάνια Ρέπευ, τη χαριτωμένη τετραπέρατη κόρησα με τὰ θραϊά μαύρα μάτια και τὸ μελαχρῶνὸ προσώπακι. Τη βρήκα νὰ κἀνη τις ἑτοιμασίες της γιὰ νὰ πᾶν σὲ κάποιο χορὸ που δὴ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα στὸ Καζίνο τῆς γειτονικῆς πόλεως 'Αράντ. Θὰ ἔπαινε μαζί της καὶ τὴν καμαριέρα της. Μοῦ πρότεινε λοιπὸν ἀμέσως νὰ τὴν συνοδεύσω, γιατί δὲν ἔπαιχε ἄλλος καβαλλῆρος στὸ μέγαρό της. Πῶς μπορούσα νὰ ἀρνηθῶ; "Όταν μὴ χαριτωμένη νεαρή κόρησα σὰς λέει μὲ τὸ γοητευτικότερο χαμόγελό της: «Μὲ συνοδεύετε, ἀγαπητέ μου βαρῶνε;» δὲν μπορεῖτε παρὰ ν' ἀπαντήσετε: «Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση». Μὰ καὶ πραγματικὰ ἡ εὐχαριστή μου ἦταν μεγάλη, ἀφοῦ θὰ περνοῦσα μὴ δόλοκληρὴ νύχτα μέσα στὸ ἀμάξι, πλάι της. Δὲν μ' ἔνοιῶσε καθόλου τὸ ὅτι θὰ διασχίζαμε γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ 'Αράντ τρία ποτάμια μὲ μισογερομισμένα γεφύρια κι' ἕνα δάσος γεμάτο ληστές. 'Η κόρησα διέταξε ἀμέσως νὰ ζέψουν τ' ἄλογα στὸ πολυτελέστατο ἀμάξι της, πήρε μαζί της μὴ κασσετίνα μὲ τὰ διαμαντικὰ της, καὶ ξεκίνησαμε. Σὲ λίγο ἡ καμαριέρα της, νανορυσμένη ἀπὸ τὰ γυνάγματα τοῦ ἀμαξιοῦ, ἀποκοιμήθηκε. 'Εγὼ κρατοῦσα στὰ γόνατά μου τὴν κασσετίνα μὲ τὰ κοσμήματα καὶ τὸ μανσὸν τῆς κομῆσης, ἡ ὁποία, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῆς ὑπηρετοῦσας της, δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῆί κι' αὐτή.

Εἶχαμε κάνει δυὸ ὁρῶν δρόμο, ὅταν ἄξαφνα ὅλοι μας πεταχθήκαμε ἀπάνω ἀπὸ τομα. Τὸ ἀμάξι εἶχε σκοντάψει σὲ κάποιο ἐμπόδιο κι' ἔκλινε πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπικίνδυνα. 'Ο ἀμαξῆς κατέβηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἀφοῦ ἔβριξε μὴ ματιὰ γῆρω, πλησίασε καὶ εἶπε:

— Κυρία κόρησα, μοῦ φαίνεται πὼς χάσαμε τὸ δρόμο.

— "Ε, κι' ὕστερα; Ἐκανε ἡ κόρησα μισοκοιμισμένη ἀκόμα. Μήπως θέλεις νὰ γυρίσουμε πίσω; Τράβα τὸ δρόμο σου καὶ κάπου θὰ μᾶς βγάλῃ.

— Μάλιστα, κυρία κόρησα, μόνο που

δὲν ἔχω καμιὰ ἐμπροσποῖνη στὸ δρόμο αὐτὸ...

— Μὰ πὼς θροισκόμαστε;

— Στὸ δάσος τοῦ Σταλόντα, κυρία κόρησα.

— "Ε, κι' ἔπειτα; Σὲ μὰ-δινὸ ὄρεθ θὰ τὸ περάσουμε ὅπως-ὅπως.

— Στις προσταγές σας, κυρία κόρησα, εἰτε ὁ ἀμαξῆς. Τὸ μόνο που φοβάμαι εἶνε μήπως πέσοιμι στὰ χέρια τῶν ληστών. Σέρει ἡ κυρία κόρησα πὼς ἔπαρχουν ἕνα σωρὸ ληστές σ' αὐτὸ τὸ δάσος;

— Ἔρεθ πὼς εἶσαι ἕνας δόλοκας; φώναξε ἡ κόρησα. Τράβα μπροστά, σοῦ εἶπα!...

— Τὸ πράγμα εἶνε πολὺ τολμηρὸ, εἶπα τότε ἐγὼ, ἐπειθαίνοντας στὴ σιζήτησι. Μποροῦμε νὰ ἐκτεθῶμε σὲ σοβαρὸ κίνδυνο. 'Η νύχτα εἶνε θεοσκότεινη, κι' ἂν μᾶς παρουσιαστοῦν ξαφνικὰ ληστές, θὰ μᾶς γυμνώσουν καὶ θὰ μᾶς σκοτώσουν ἴσως... Καὶ δὲν ἔχω μαζί μου τὸ πιστόλι μου!...

— Τί; Γιὰ νὰ σοῦ τὸ πάρουν; ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ κόρησα, πηδώντας ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

— "Ω! Τί θεσπέσια νύχτα! φώναξε. Τί μρωμένο ἀγέρι! Κυτάξτε τις πυγολαμπίδες που φωσφορίζουν πάνω στὰ χορτάρια. Νὰ καὶ φῶς ἐκεῖ στὸ βάθος... Σίγουρα θάνα κανένα σπιτάκι ξυλοκόπων... Πᾶμε νὰ ζητήσουμε φιλοξενία...

Μόλις ἔμωσ κῦτταξα πρὸς τὴ διεύθυνσι που μᾶς ἔδειχνε ἡ κόρησα, τὸ αἷμα μου πάγωσε μέσα στις φλέβες μου. Εἴμαστε κοντὰ σ' ἕνα πανδοχεῖο, που ἔθεωρεῖτο ὡς κρησφύγετο ληστών. 'Ο ἀμαξῆς τᾶς χάσει ἀπ' τὸ φόβο του.

— "Όχι, κυρία κόρησα! φώναξε. "Όποιος μπαίνει μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, δὲν ξαναβγαίνει ζωντανός.

— Καλὲ τί μᾶς λές! Καὶ ἔμωσ δὲ δᾶταν ἄσχημα νὰ ζητούσαμε φιλοξενία.

Ἡ ἀγωνία μου δὲν εἶχε περὶ ὄρα.

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητή μου κόρησα! φώναξα. Τί πάτε νὰ κάνετε; Εἶνε ληστοφωλιά ἐκεῖ μέσα... Θὰ μᾶς σκοτώσουν ὅλους!...

Ἡ κόρησα εἶχε ξεραθεῖ στὰ γέλια.

— Αὐτὰ εἶνε παραμύθια τῆς γαγιαῆς μου, εἶπε. Κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλο πανδοχεῖο ἐδῶ κοντὰ, θὰ πᾶμε σ' αὐτὸ. Πᾶμε, ἀγαπητή μου... 'Ο ἀμαξῆς ἔβριξε ἔπι-σομας.

Θέλοντας καὶ μὴ, τὴν ἀκολουθήσαμε στὸ καταραμένο ἐκεῖνο πανδοχεῖο, γιατί μὲ φοβῆρισε πὼς θὰ πῆγαυε μόνη, ἂν δὲν τὴν

ακολουθήσω. Όταν σε λίγο πλησιάσαμε, άκουσαμε μέσα ήχους βιολιών.

— Βλέπετε, μου είτε ή κόμησα, για να με πειράξη, φτάνουμε άκριβώς στην ώρα του χορού...

Κάι προχωρώντας άποφασιστικά προς την πόρτα, την άνοιξε. Την άκολουθήσαμε από πίσω, σπινθοειμένους από την καμαριέρα της, ή όποια ήταν έτοιμη να λιποθυμήση.

Η Στεφανία προχωρούσε πάντα πρώτη, χωρίς να δίνει καμιά σημασία, ούτε στα ξεφρονιτά των μεθυσμένων, ούτε στο ποδοβολητό των χορευτών.

Όταν σε λίγο υπήρχε στη στενόμακρη αίθουσα του πανδοχείου, από την τροιάς μου μου φάνηξε πως είδα γύρω μου καμιά πενήντα-εκατό άτομα. Μά, όταν ξεκαθάρισε το μυαλό μου, είδα πως όλοι-όλοι οι άνθρωποι που βρισκόταν εκεί μέσα, ήταν έννυα μαζί με τον ταβερνιάρη και τους τοις ταγγάνους βιολιτζήδες. Όστε οι ληστές ήταν πέντε. Δέ χροαζόντουσαν διά και περισσότεροι για να μάζ ξεκάνουν...

Ήσαν πέντε παλληκάρια ως έχει πάνω, με κάτι μούτρα, ο Θεός να σάς φυλάη, κ' είχαν άνομιμοιμένα σε μια γωνιά τα τουφέκια τους. Μόλις μάζ είδαν σταμάτησαν το χορό, ξαφνιασμένοι για το θάρρος μάζ. Όστόσο, ή Στεφανία, άρρωστη πάντα, έλαβε άμέσως το λόγο κ' είτε με το πό χορευτικό της χαμόγελο :

— Μάζ συγχωρείτε που διακόψαμε το γλέντι σας... Μά χάσαμε το δρόμο και είτε τόσο το σκοτάδι, ώστε δεν μπορούμε να τον ξαναβρούμε. Ήρθαμε λοιπόν να σάς παρακαλέσωμε να μάζ φιλοξενησέτε, αν έχετε την καλοσύνη!

Τότε ένα θραυτάτο παλληκάρι, με άνάστημα έπιβλητικό, έβγαλε το καπέλλο του, έστρεψε το μoustάκι του, έκανε μια βαθεία ύπόκλιση μπροστά στην κόμησα, και της είτε :

— Μεγάλη μάζ τιμή, κυρία! Δεν μάζ δίνετε κανένα κόπο! Είμαι ο νοικοκύρης τού σπιτιού και ονομάζομαι Φεζέτι Ζότσι.

Φεζέτι Ζότσι...

Πώς δέ μούθε κόλπος, μόλις άκουσα τόνομα του! Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά στον Φεζέτι Ζότσι, τού φρερότερο λήσταρχο της χώρας!

— Μου έπιτρέπετε να μάθω το έννομά σας, κυρία; πρόσθεσε ή Φεζέτι, κάνοντας μια καινούρια ύπόκλιση.

Μά πριν προφθάσω να γίνωμω στην κόμησα να μην πή το πραγματικό της όνομα, εκείνη άπάντησε :

— Είμαι ή κόμησα Ρέπευ κ' έρχομαι από το Κέρεκβαο, όπου βρίσκεται το μεγάλο μου.

— Άπ' το Κέρεκβαο; Όποτε έχω την τιμή να διωλό με την κόση του κόμητος Στεφάνου Ρέπευ! Ό! γνωρίζομαστε καλά με τον πατέρα σας! Ήταν πολύ καλός ο κύριος κόμης! Μιά φορά μου έφριξε δυο τουφεκιές, μά δέ με πέτυχε! Παρακαλώ, καθίστε, κυρία κόμησα!

Η Στεφανία κάθησε σ' ένα πάγκο. Κι άμέσως ο ληστής κάθησε στο πλάι της, χωρίς να προσφέρη θέσι και σε μένα.

— Και πού πηγαίνετε τέτοια ώρα, κυρία κόμησα;

— Πηγαίνω στο Άράντ, στο χορό τού Καζίνου!

ΈΑντίο διαπαντικά και κοσμήματα κ' σκέφθηκα άμέσως.

— Θαυμάσια! είτε ο Φεζέτι Ζότσι. Άφου λοιπόν πηγαίνετε σε χορό, δεν εν' ανάγκη να πάτε μαζούτρου, κυρία κόμησα! Άκριβος κ' έυεις έχομε χορό! Και αν ή κυρία κόμησα είχε την ευχαρίστηση... Ά! ξέρετε οι ταγγάνοι μάζ είτε πρώτη τάξιος μουσικοί, παίζουν κάτι θαυμάσια τσόντες! Παίχτε, λεβέντες μου! Παίχτε!

Και χωρίς να πή τίποτε άλλο, μόλις άκουσε την ποότη δοξαριά των ταγγάνων, ο αιδάθης ληστής έπιασε την κοντέσσα άπ' τη μέση και σε μια στιγμή την παρέσυρε ως την μέση της κάμαρας. Ένας άλλος ληστής άγκαθάρωσε τη Σεζαίνα, την καισαρέα.

Η κοντέσσα ήταν έπίσοχη! Χόρευε με τέτοιο πάθος και τρελλό κέφι σαν ναταν στο Καζίνο τού Άράντ. Ποτέ μου δεν την είδα τόσο χαριτωμένη και τόσο γοητευτική! Μά πρόκει να άολογησω πως κ' ο άλλιος εκείνος λήσταρχος χόρευε ύπέροχα την τσούλα.

Ο χορός όλοένα και ζωήρευε, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε φοβήθηκα, μήπως ο ληστής, άπάνω στο ξανάμαί του, κάνει καμιά παρεκτροπή. Ήμην μάλιστα έτοιμος ν' αρπάξω άπ' τη γωνία ένα τουφέκι και να τού την άνάψω, μόλις θά έβλεπα το παραμικρό. Μά ετύχως τίποτε άπ' αυτά δεν συνέβη. Άφου χόρευε μαζί της κ' ένα βαλς, ο ληστής ώδηγησε τη ντάμα του στη θέσι της, της φίλησε το χέρι και την ευχαρίστησε. Τότε καταδέχτηκε να με πλησιάση και μένα και γυπιώντας με στον δυο με ήφος χαρούμενο, με ρώτησε :

- Μά γιατί δεν χορεύετε, φίλε μου;
- Εύχαριστώ, δεν χορεύω...
- Πολύ καλά, είτε, και ξαναγύρισε κοντά στην κόμησα.
- Μάζ συγχωρείτε πολύ, κυρία κόμησα, της είτε, δεν περιμέ-

ναμε τόσο έλεκτους ξένους. Όστόσο θά σάς παρακαλέσωμε να τιμήσετε το φτωχικό μάζ δειντό. Δεν εντε βέβαια άριστοκρατικό, μά εντε καλοκαμωμένο και πιστευό να σάς άρέση.

Μετά το χορό, αυτό μάζ έλειπε τώρα, το σουπέ!...

Όμολογώ πως ποτέ μου δεν είχα δει τέτοιο γλέντι. Πάνω στο μακρόστενο τραπέζι, σερβίριον μέσα σε μια κοματιέρα γαθάνα, ψητό άρνι που άχνιζε. Ούτε ηρούνια, ούτε πετσέτες έπιχχαν. Ο καθένας έπαιρνε με τη μύτη τού μαχαριού του ένα κομμάτι χρέας και τώβαζε πάνω στο φουί του. Ο Φεζέτι, περιποιηκότατος πρώτα, διάλεξε το θωραίοτερο κομμάτι και το πρόσφερε στην κόμησα με μι άφτα φουί. Έπειτα βλέποντας πως δεν έτρωγα, μου είτε :

— Μά γιατί δεν τρώς, φίλε μου! Το άρνι μάζ είτε νοστιμώτατο, γιατί εντε... κλεμμένο!

— Εύχαριστώ, δεν μπορώ να φάω, γιατί ύποφέρω από το στομάχι μου!

— Καλά! είτε ο ληστής και με άφησε στην ήσυχία μου. Σε λίγο ή τσούρα με το κρασί έφερε δόλτα το τραπέζι. άρου δεν έπιχχαν φρεσιζά ποτήρια!

Σύμφωνα με τα ληστικά έθιμα, πρώτος ήπε ο Φεζέτι, έπειτα σκοτύσε το χείλη της τσούρας με το φαρδύ μαντίο τού ποταμισιού του και την πρόσφερε κόνοντας μια ύπόκλιση στην κοντέσσα. Εκείνη την πήρε και έιπε πολύ περισσότερο άπ' ότι έιπνε στο μεγάλο της.

Ο ληστής πρόσφερε έπειτα και σε μένα την τσούρα, λέγοντάς μου :

— Δεν πίνετε τουλάχιστο, φίλε μου, λίγο κρασάκι; Θα σάς κάνει να κοιμηθήτε καλά.

— Εύχαριστώ, δεν πίνω τού άπάντησα. Οι γιατροί μου το έχον άπαγορεύσει.

— Και μένα μου το άπαγορεύσαν, Χτές πού ήπα, με πειράξε, και σήμερα ξαναπίνω για να γίνω καλά. Σινιστώ και σε σάς να κάνετε το ίδιο...

Δεν άπορούσε κανείς να μου το θυάλη από το νού ότι ή περιπέτειά μάζ αυτή θά τελειώνε πολύ άσχημα. Ήμην βέβαιος πως έταν οι ληστές θά μεθεόσαν, θά σήμαινε και για μάζ ή σάλπιγγα της Δευτέρας Παραούσιας.

Όστόσο, οι πέντε ληστές άδειασαν ένα βαρελάκι κρασι κ' όταν σπρώθησαν άπ' το τραπέζακι, στεζόντουσαν στα πόδια τους καλύτερα από μένα.

Την ώρα πού οι αϊτίγγανοι κάθησαν να φάνε κ' αυτοί, ο λήσταρχος με πλησίασε και μου είτε :

— Λοιπόν, φιλαράκο μου, δεν χορεύεις, δεν πίνεις, δεν τρώς! Παίξεις τουλάχιστον χοριτά!

Κι άμέσως έβγαλε άπ' την τσούτη του μιά τράπουλα.

— Λυοφμαι πολύ, τού άπάντησα, μά δεν ξέρω κανένα παιγνίδι.

— Ά! μά αυτό δεν εντε δυνατόν. Εγώ θά σου μάθω λασκενέ.

Ήξερα λασκενέ, μά δεν μίλησα. Άρχισα όστόσο να παίζομε. Κι' όλο κέρδιζα και βλαστημοίσα την τύχη μου για τα κέρδη μου.

Ξέρετε τί θά πη για παίζεις χαριτά κ' ένα ληστή και να κερδίξεις; Παρακούοισα όλοένα από μέσα μου το Θεό να χάσω, Μά τού κόκκο. Όταν κέρδισα και τα τελευταία χημάτια πού είχε ο λήσταρχος μπροστά του, νόμισα πως έφτασε ή στενή μου ώρα.

— Χωρίς άλλο, φιλαράκο μου, μου είτε ο Φεζέτι, είσατε ερωτευμένος με την κόμησα, άλλωότιμα δεν έξηγγείται τόση τύχη. Και γέλασε σαχαστακά.

Έτρεμα πειά σύγκομος! Έξαφνα, ο Φεζέτι χτύπησε το χέρι του πάνω στο τραπέζι και ξεκαρδιώμένος στα γέλια, μου είτε :

— Φτάνει, φίλε μου, γιατί, αν έξακολουθεις να κερδίξεις έτσι, θά χάσω όλόκληρη την περιουσία μου!

Τότε έγώ τρέμοντας, θέλησα να τού έπιστρέψω τα κερδιμένα, μά έκείνος με χύταξε όγρη. Έδώσε λοιπόν τα χημάτια στους ταγγάνους κ' αυτοί με πλησίασαν και με ρώτησαν ποιά κομμάτι μου άρεσε μά μου παίξουν. Μά έγώ τού παρέπεμπα στην κόμησα.

Εκείνη τότε τούς είτε να παίξουν ένα λαϊκό οίγγαροέξικο τραγουδάκι. Και το τραγουδούσε με τόσο πάθος και με τόσο αίσθημα, ώστε για μιά στιγμή ξεχάστηκα πού βρισκόμουν.

Κατόπιν ξαναρχισε ο χορός. Η κόμησα χόρευε ως το πρού, χωρίς να κοραστή καθόλου, ή άθεόφορη! Και όταν πειά ο ήλιος μπηκε από τα παράθυρα, ή Στεφανία ευχαρίστησε τον άρχιληστή και τούς άλλους ληστές και είτε ότι ήταν ώρα να φύγομε.

«Νά φύγομε; Για πού; Για τον άλλο κόσμο, είπα μέσα μου.

Ο Φεζέτι Ζότσι όστόσο βγήκε έξω, διάταξε τον άμαξά να ζψη τ' Άλογά του και μάζ σινώδεψε ως το δημόσιο δρόμο, όπου μάζ χαιρέτησε με μιά βαθεία ύπόκλιση.

Πέρασαν μέρες για να συνέλθω άπ' την τρομάρα μου!

Έξη μήνες μετά το περιστατικό αυτό, ή έφημερίδες δημοσίεωαν τη σύλληψη τού Φεζέτι και την καταδίκη του εις θάνατον.

— Τι κρίμα! είτε ή κόμησα Ρέπευ, όταν έμαθε την είδηση. Ήταν τόσο καλός χορευτής!...

